

Posamezna števec „Dneva“ stane 6 vin.; ravno
toliko posamezna številka „Bodeče Neže“.

„DAN“ izhaja vsaki dan zjutraj; tudi ob nedeljah
in praznikih. Vsako nedeljo ima humoristično pri-
logo „BODEČA NEŽA“. Za ljubljanske naročnike
stane „Dan“ s prilogo dostavljan na dom celo-
letno 20 K, mesečno 1.70 K; brez priloge celo-
letno 18 K, mesečno 1.50 K. Za zunanje naročnike
stane „Dan“ s prilogo celoletno 22 K, četrtletno
5.50 K, mesečno 1.90 K. — Naročnina se pošilja
upravnistvu.

Telefon številka 118.

DAN

Neodvisen političen dnevnik s tedensko
humoristično prilogo „Bodeča Neža“.

Posamezna števec „Dneva“ stane 6 vin.; ravno
toliko posamezna številka „Bodeče Neže“.

Uredništvo in upravnistvo:
Učiteljska Tiskarna, Frančiškanska ulica št. 6

Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma
se ne sprejemajo, rokopi si se ne vračajo. Za oglaš-
se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in
zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglašanju po-
pust. — Za odgovor je priložiti znamko.

Odgovorni urednik Radivoj Korenec.
Last in tisk „Učiteljske Tiskarne“.

Avstro-ogrsko aspiracije v Ciliciji.

Trst, 3. majnika 1914.

Točko dogovora sestanka grofa
Berchtolda in markiza di San Giu-
liana v Opatiji je tvorilo tudi vpra-
šanje o Ciliciji. Tiste dni je žurnali-
stika strigla z ušesi, da bi ujela pozi-
tivno vest o razpravljanju tega vpra-
šanja. No, zdaj se stvar polagoma
odkriva, in kar se nam je prej zdelo
precej naravno za avstrijsko poli-
tiko, to se je danes uresničilo — do-
kaz temu so »blagohotni« opomini
»plemenito in nesebično mislečih«
Italijanov in njihovih glasil.

Po čudnih obljubah dišijo ti opo-
mini, veseli so in žalostni; za Italijo
veseli, zato pa tem žalostnejši za
nas. Avstrija bi v Ciliciji rada ustva-
rila sfero mirnega prodiranja. Da ne
bi pa bilo tutilam nepotrebnega
vzmetirjenja, se bo to mirno prodi-
ranje vršilo pod pretežno gospodars-
ke odposlance, ki jo bo skušala
Avstroogrsko na miren in dostojen
način uvesti v to maloazijsko pokra-
lino. Toda to so reči, ki bi same na
sebi še ne zaslužile graje in našega
nesoglasja. Veliko važnejše so že
omenjene obljube, ki jih je dal grof
Berchtold di San Giuliano, obljube,
zaradi katerih bomo prizadeti mi.

Avstroogrsko se je baše že več
časa potegovala za koncesije v Cili-
ciji in jih večkrat omenila v Cari-
gradu. Te koncesije pa so nasproti-
vale italijanskim interesom, vsled
česar je bilo treba stvar temeljito
premisli in se o njej posvetovati.
Med tem časom je bil napovedan se-
stanek v Opatiji in tako je prišla tudi
Cilicija na dnevni red. Pravijo, da
sta se zunanja ministra glede Cilicije
vsaj sporazumela. In zdi se, da je bil
že sam sporazum silno drag, kajti
Italijansko časopisje poudarja na vsi
moč, da bo morala biti avstrijska po-
litika v bodoče še bolj trovezna ka-
kor je bila doslej, posebne prijazno-
sti pa bo potreba izkazovati Italiji,
kajti uspehi v Ciliciji bodo pozitivni
le v toliko, v kolikor bo koncilijantna
Italija. Edino na ta način bodo pre-
magane ovire, ki dandanes Avstriji
zapirajo pot v Malo Azijo.

Za nekaj perzijsko, potem ma-
kedonsko, sirsko in rimsko provin-
cijo bo torej potreba uslužnosti in
obzirnosti na tisoč strani; za majhen
kos zapuščenega dežela bo treba pa-
riti na vsak korak, bo treba konce-
dirati Italiji vse, kar bo zahtevala;
in za uvod v celo komedijo (kakor
da jih ne bi bilo že dovolj doma) je
bilo potreba žrtvovati tudi jugoslo-
vanske narode v monarhiji. Lahko je
bilo pritrditi takim zahtevam na slo-

vanskih tleh. S tem pa še ni stvar
definitivno rešena, kajti Berchtold je
lahko govoril v imenu Dunaja in ka-
bineta, ni pa govoril v imenu Jugo-
slavov, ki sicer ne morejo zabra-
niti podpor Albaniji in milijard za
mornarico, morejo pa preprečiti, da
se jih ne bo imelo za darivne ži-
vali, ki jim stavijo grmade državni-
ki in diplomati, ki silijo v svoji neved-
nosti z glavo skozi zid.

Natančneje o tem v jutrišnjem
uvodniku.

Belokranjska želez- nica.

Vaš dopisnik je bil povabljen,
da si ogleda progo nove železnice.
Odpeljali smo se z razdeljevalnim
vlakom železniškega osobja pod
vodstvom g. Madelbergerja ob 11.
30 minut z Novega mesta. Pot nove
proge je vseskozi romantična, na-
ravnost nekaj krasnega pa je oni
trenutek, ko pridrdra vlak skozi
dva in eno tretjino kilometrov dol-
gega gorjanskega predora v divno
belokranjsko dolino, posejano z ne-
šteto vinskih gor. Prijetno čuvstvo
navdaja človeka, če opazuje lepe
snežnebele narodne noše radovednih
Belokranjcev. — Dela še niso popol-
noma dokončana, vendar je proga za
promet popolnoma sposobna. Na
vsaki postaji so nas sprejeli veliki
špalirji delavcev. Železniška po-
slojpa so jako lepa in prostorna,
opremljena z najmodernejšim kom-
fortom. Posamezne lišice železni-
ških stražnikov gledajo v primeri
z onimi kajžami na drugih železni-
cah, kakor lepe vile. Tehnično je
nova proga res nekaj lepša in mo-
dernega. — Z železnico, ki je veli-
kega gospodarskega in kulturnega
pomena za naše kraje, smo dobili
tudi nova popolnoma ponovna po-
staja krajevna imena čisto slovenskih
postaj. Seveda, to je že stara pesem,
kjer ima nemška vlada svoje prste
vmes, skuša kratiti slovenske pra-
vice. Zakaj se ne imenuje Semič
tudi nemško Semič. Gradac, Gra-
dac? Ali bo s tistim »tsch« in »z«
rešen ugled nemštva, ki nas abso-
lutno nič ne briga! Pa ta predz-
nata, tudi slovensko krajevo ime
Birčna vas so po analogiji nemške
spakedranke Wirtschendorf spre-
menili v Virčna vas! To je kriva ne-
vednost ali pa nesramna pangerman-
ska žilica dotičnega uradnika, ki je
poročal tržaški direkciji o krajevnih
imenih. Mi proti temu kršenju naših
prav odločno protestiramo in za-
htevamo od tržaškega ravnateljstva,
da se še enkrat natančno informira o

krajevnih imenih in spravi bedaste
spakedranke hitro s poti.

Slavnostna otvoritev bo 23. ali
25. t. m.

Spored priobčimo v prih. dneh.

Slovenska zemlja.

IZ TOMAJA.

»Hajdrih« v Tomaju. Ob kras-
nem vremenu se je vršil v nedeljo
Hajdrihov koncert v Tomaju. Lep
dan je privabil na prireditev mnogo
ljudi iz raznih sosednjih krajev, tudi
iz Trsta in Gorice. Pevsko društvo
iz Proseka je izvajalo mnogo lepih
skladb v popolno zadovoljnost na-
vzočih. Vse je očarala zlasti »Zlata
kanglica«, »Ece dolor« je za deželo
pretežka stvar, ki zahteva mnogo
truda. Gospod pevovodja Cibic se je
potrudil, da je na splošno zelo ustre-
gel. Premrlovo skladbo »Log za log«
je pel mešan zbor z lepim umeva-
njem, srčkani stvarci sta tudi De-
vov »Gozd« in Pirnatova »Na Go-
renskem«. — Pevsko društvo »To-
maj« je nastopilo z eno točko; pelo
je Aljažev »Na dan«. Tudi tomaj-
sko tamburaško društvo se je s pr-
vim nastopom lepo izkazalo. V raz-
meroma zelo kratkem času so mladi
tamburaši dosegli lep uspeh, seveda
zahtevajo njih instrumenti dvorane;
na prostem se utis precej porazgubi.
— Ženski in mešan zbor »Hajdrih«
sta bila izvrstna, vojaški orkester
pa je boljše spremljal kakor sviral.
Po koncertu se je razvila živahna
zabava, ki je trajala še pozno v noč.
Podobnih prireditev si želimo še; da
bi v prihodnje je s sedeži ne bilo to-
likšne zmešnjave!

Štajersko.

Lažljivost in denunciacije ma-
riborske »Straže«. Zadnja »Straža«,
od ponedelja 27. aprila, si je dovolila
razne denunciacije, med drugimi
tudi ono slovenskega dijaštva, češ,
da je bilo na naprednem shodu, dne
26. aprila. Konstatiramo, da to ni
resnica. In če bi bil končno ta ali
oni res pristvoval shodu, je tako
denunciranje tim podležje, ker se je
zgodilo v Mariboru. »Kakor zavpič
v gozd« — tako ti iz njega odme-
va. — To naj si zapomni vzor po-
štenjak Fran Žebot.

Klerikalno slovensko »narodno
časopisje«. Če kdo reče, da ma-
riborski »Sloven. Gospodar« ni »na-
roden«, to dičnega Žebota bolj zjezi,
kot pa, če mu očita, da se — laže.
In »narodni« je slovenski »katoliški«.
»Slovenski Gospodar«. Pa še kako!
Le pogledite malo njegove inserate
in njegove inserente! Našli boste med
njimi imena Slovencev najbolj so-

vražnih trgovin itd. Celo »izrečne
žide najdetje med inserenti. Če se po-
tem najde tu pa tam kakšnega nem-
škega protestanta, to Žebota nič ne
peče in ne moti. Se dobro se mu zdi,
saj denar gre za »katoliški slovenski
kmečki list«. — Kšeft je kšeft, si mi-
sli g. Žebot in zato se ne ozira ne
na versko prepričanje niti na ple-
mensko razliko, dasi je »katoliški«
skoz in skoz!

Slovenski »narodni svet«. V ru-
briki »Štajersko« petkovega »Slov.
Naroda« bi nam nekdo radi dveli no-
tice o »narodnem svetu« grozno rad
pridigal moralo in nam dajal v oče-
tovskem tonu »dobrih nasvetov«. Naj
dovolji g. pisec par čisto eno-
stavnih opazk: 1. Nam res ni bilo več
znano, ali »narodni svet« še obstoja
ali ne; naša krivda ta nevednost go-
tovo ni. 2. Če bi bili vedeli, da »na-
rodnemu svetu« načeljuje g. dr. Ju-
ro Hrašovec, bi bili tudi vedeli pri-
čem da smo in pustili bi stvar nedo-
taknjeno. Ime samo bi nam bilo slu-
žilo kot poročilo. 3. Si dovolimo
malo proti-opazko. Na stotine ljudi
čita dnevno na Štajerskem samo
»Dan«. 4. Do notic o »narodnem svetu«
nas je napotilo vprašanje par na-
ših »naročnikov«, kojim odgovoriti
smo bili v precejšnji zadregi. Zato
nam je eden naših prijateljev poslal
notico itd. 5. Konstatiramo, da se
nam zdi siljenje imena g. načelnika
»narodnega sveta« na ta način v
ospredje kot se je to storilo v petko-
vem »Slov. Narodu«, precej — ne-
taktno; dvomimo, da je bilo s tem le
količkal usluženo. 6. Opazke o »mla-
dem radikalnem dopisniku« si za bo-
doče prihranite. Ali morda mislite,
da nam boste s takim tonom za bo-
doče odvzeli veselje, oglašiti se tam,

koder smo v isti meri prizadeti kol
vi? Konečno stojimo na stališču, da
je narodna dolžnost vsaj napredne
liste, ozir. njih uredništva sproti in-
formirati, če sama vsled obilnega
dela kaj prezro, kot ona informirajo
v glavnem široj javnosti. Neumestna
pa je, se potem po nepotrebnem za-
letavati, če se zahteva pojasnil, dasi
ravno morda v nekoliko odločnem
tonu. Kar pa se tiče tajnega dela
»narodnega sveta«, pa stojimo na
stališču, da bi pač tudi kazalo infor-
mirati vsaj važnejše korporacije in
tudi posameznike, kar se tudi pri
»Volksratu« dogaja. Prijaznih na-
svetov, opozoritev in gnetilni pod-
por, pa ni dani možno onemu, ki ne
čuti potrebe, se zgledati vsaj pri onih,
zanje, ki bi mu jih bili v stanu da-
jati, pa čeravno v skromni meri...
Ni nam ljubo, da smo se morali da-
nes na ta način baviti z »narodnim
svetom«. Tolaži nas zavest, da tem-
nu, kot že rečeno, krivda ni na naši
strani.

Maribor. Odkar imajo v »nem-
škem društvu« nadvlado razni Al-
bingerji, je postalo to društvo nekam
komično vsegarnogčno. — Javili
smo že, da je to društvo izjavilo, da
bo izposlovalo premestitev profes.
W. iz mariborskega dežela. Žen. uč-
teljska kam drugam. No, danes ima
»nemško društvo« zaznamovati —
kolosalno blamažo. Nemške gojenke
same, so se za omenjenega gospoda
potegnile in prisilile, da je prišla v
»Mabrtz«. od 2. t. m. njih izjava, da
je trditelj o kakršnikoli pristranosti
slovenskega profesorja — skraja
zlagana. — Radovedni smo, za kak-
šno zadoščenje se bo prizadetemu
gospodu od merodajne strani poskr-
bilo?

LISTEK.

M. ZEVAKO:

Srce in meč.

Roman iz francoske zgodovine.
(Dalje.)

»Molite za dušo ranjkega!...
Onesveščena se je zgrudila na
tla.

XXIX.

Obleva »Bijočega kladiva«.

Po zanimivem razgovoru, ki ga
je imel s sinom v slaboglasni krčmi
pri »Bijočem kladivu«, je odšel go-
spod de Pardaian starejši, vesel in
vendar hkrati tudi osupel. Veselilo
ga je, da je našel svojega sina in da
zamotan položaj, v katerem sta se
bila srečala zvečer, po vsej priliki
ni pustil sledu v njegovi duši. Osup-
lost pa mu je izvirala iz tega, ker
je stal koncem koncev oče Parda-
ian vendarle v stranski Danvilovi,
dočim je bil njegov sin pristaš mar-
šala Monmoranskega.

»Kam, hudiča, se meša?« je go-
drnjal stari vojnik.

Gre, vrag, pa se zaljubi v ono
Lujzko, ali kakor ji je že ime! Kakor
da manjka v Parizu punice za take,
ki bi bili radi zaljubljeni. Ravno ta je
morala biti, nobena druga!... Brez
tega bi šlo vse kakor namazano...
Zakaj ni ubogal mojih svetov? Kam,

vraga, se meša?... To me spominja
dne, ko sem ugrabil malo in jo po-
ložil v Ivanovo zibelko... zaspala
je na njegovi rami... hm, če je zdaj
tako lepa, kakor je bila takrat srčka-
na, potem razumem, da jo mora lju-
biti... Pa zakaj, vraga, baš njo, ne
druge?... In odkod se je zlojez na-
bral teh čudnih nazorov?... Kaj mi
je že rekel sinoči? Da bi bil skočil v
vodo, če bi me ranil v najinem pre-
tepu?... Kakor da bi bila merica
moje starijave krvi vredna življenja
mladega petelina, kakršen je on!...
Kdo, hudiča, mu je zmešal glavo s
takšnimi mislimi? Kakšnega orliča
sem si zvalil?...

Stari Pardaian je skomizgnil z
rameni.

»Vseeno,« je nadaljeval, »Dan-
vila ne zapustim; če vitez sam ne
mara, ga osrečim zoper njegovo vo-
ljo. Izpreobrnem ga, da začne misliti
pametneje. Saj ima vse, česar mu
treba, bogme! In da ni teh čudnih
čustev, ki ga naganjajo, da vtika nos
tja, kjer nima česa iskati... no, bo-
mo videli!«

Dan je bil že, ko je dospel stari
klatež v Memski dvorec.

»Njegova svetlost vas pričakuje
nestrpno,« mu je rekel lakaj, ki mu
je odprl.

»Vrag naj vzame vse, ki ne ra-
zumejo, da je čas za spanje in čas za
gobeždanje, vsak posebej,« je zagor-
dnjal Pardaian; kljub temu pa se je

napotil nemudoma v stanovanje
maršala Danvilkega.

Henrik ni posvetil časa, ki mu je
ostal po nočni ekspediciji, spanju in
počitku; hodil je semtertje in premi-
šljal. Nad tem, da je stari Pardaian
izginil, se ni vznemirjal posebno, saj
je vedel, da se ume izmotati iz naj-
hujših zagat; toda mogoče je bilo
nazadnje, da je napadalec, ki je
ustrelil s pištolo, oddaleč sledil ko-
čiji...

»Svetlost,« je dejal klativitez,
ko je stopil pred Danvila, »priznati
moram, da se komaj držim na nogah
od zasanosti.«

»Kaj se je zgodilo?« je prašal
maršal živo. »Ali ste bili napadeni?«

»Seveda, to se pravi, napad je
veljal bolj vam; no, sreča je hotela,
da sem se znašel jaz na licu mesta.«

»Pa kdo me je napadel? Ali je
veljalo meni, ali kočiji?«

»Obema menda.«

»Ali se vam je posrečilo usta-
viti napadalec? Ali jih je bilo več?

Govorite vendar, tristo hudičev!

»Eh, svetlost, vidi se vam, da
ste se naspali, kakor se spodobi. Za-
to ste korajžni, in jezik vam visi na
pravem mestu. Toda jaz sem tekal
vso noč... ali razumete? No, krat-
ko, stvar je bila takšna. Komaj smo
bili dvesto korakov od dvorca, že
poči tisti strel iz pištole. Kočija se
spusti v galop, jaz planem naprej.
In vam zagledam precejšnjega ded-
ca, ki je tekel, kar so ga nesle noge.

da bi vas dohitel. Dotečem ga in se
spravim medenj in med kočijo.

— S potil zakriči on.

— Že prav, že prav, mu odgo-
vorim. Ako se vam mudi, prijatelj,
izkusite dalje. Samo jaz se ne ganem
več s tega mesta.

Ne reče mi ničesar, naskoči me
brez glasa. Hudiča, kakšni sunki...
Odločen je bil, sila prve vrste, in
nisi ga zadel niti s svojimi najbolj-
šimi manevri. Zdajci pa skoči v
stran. Mreina se mi izmakne. Bal se
ni, a hotel je mimo, da dohiti kočijo.

»Torej je ni dohitel?« je vzklik-
nil maršal v skrbeh.

»Počakajte, svetlost. Spusti se v
tek, jaz za njim. Kakšna dirka, bog-
me! Zdi se, da imam še vedno tako
dobre noge kakor nekdaj čase.

zakaj dohitel sem ga kmalu... to se
pravi, bolj oddaleč... izpred oči ga
seveda, nisem izgubil, a roke je ni-
sem mogel položiti nanj...«

»Torej vam je ušel!«

»Saj pravim, da počakajte! Tak
moja mrcina zbeži na drugo stran
reke...«

Maršal si je oddahnil. Pardaian
je videl, da je zdaj pomirljen.

»Dobro!« si je mislil. »Kočija se
torej ni peljala čez most. Nekaj sem
že izvedel potemtakem. No,« je na-
daljeval glasno, »začel se je dolgo-
trajen lov, ki ga je bilo konec šele
ob zori. Pretekla sva vse ulice okrog
univerze. Naposled pa sem ga priti-
snil ob steno, nedaleč tam od Bor-

deških vrat. Videč, da je zajet, se
obrne hrabro in mi nastavi svoj ra-
pir. No, postrežem mu s svojim veli-
kim sunkom, veste, svetlost, s tistim,
ki ga imam samo za večje prazni-
ke in ki sem vas ga naučil svoje dni.
Prebodem ga skozinsko!... Skoda
zanj, zakaj bil je junak.«

»Torej je mrtev?«

»Tako mrtev, da sem ga hotel
prašati, kdo je in katera luna ga je
trčila, da se je postavil po robu tak-
šnemu gospodu, kakor ste vi, on pa
mi je odgovoril samo z vzdihom —
svojim poslednjim.«

»Kakšen je bil ta človek?« je
prašal maršal. »Mlad? Star?«

»Svojih štirideset, košate bra-
de, oblečen ves v črno, kakor da ža-
luje že naprej za samim seboj.«

»Pardaian,« je rekel maršal,
»storili ste mi neizmerno uslugo. In
ker ni ta usluga v nikakem stiku s
podjetjem, za katero sem vas najel,
ukazem svojememu oskrbniku, naj vam
odšteje...«

»Mostru lju!« je dejal klatež
zamišljeno in se nasmehnil, spomniv-
ši se sina.

»Da! Kako veste njegovo ime?«

»Sam mi ga je povedal. Sicer pa
ne prisega nihče v tem dvorcu dru-
gače kakor pri mojstru lju... Kaj ne
svetlost, omenili ste nekaj prav za-
nimivega... Da mi ukažete odsteti.«

»Dvesto tolarjev po šest liver-
lde in po čije si, dragi Pardaian,
idite...«

Nemški »cvetlični dan« v Mariboru se je letos slabo obnesel. Že hladno vreme je bilo prireditvi neugodno. »Hlad« pa je postal tim občutnejši, ko so morale nemške prodajalke eno za drugo se uveriti, da jih je zelo mnogo, ki jim ni za tako nadlegovanje. Zato pa so tudi še v večernem mraku imele vse polno nerazprodanih cvetk. Proti »cvetličnemu dnevu« niso bili samo Slovenci, marveč tudi socialni demokratje. Naši so se še precej dobro obnašali in število onih, ki so prispevali »cvetličnemu dnevu« s slovenskimi groši, ni dosti nad 20 glav. Bili so ponajveč taki, ki bi se bili lahko vzdržali!

Celje. V Celjski okolici se pojavljajo zadnji čas, posebno pa ob nedeljah, razni »podkupljeni vohuni« (špicelni), ki jih pošilja menda — Ti podkupljeni vohuni se delajo po gostilnah zelo zavedne Slovence (Jugoslovane), kupujejo raznih kmetijskih fantom, ki so zavedni Slovenci vino itd. in jih navdušujejo za združitev Jugoslovanstva, da s tem vidijo, kaka je okoliška slovenska mladina! Slovenci v okolici, pazite na vsako besedo, ki jo izpregovorite, da ne postanete žrtve podkupljenih špicelnjov!

Celje. Za Srbofile nas imenujejo, prividranji Nemci iz Rajlja, ki kar hrepenijo po nemški Avstriji, ki komaj čakajo, da bi čim prej prišlo do razdelitve. Nas dosedaj še zveste avstrijske državljane imenujejo nemščurji »Srbofile«, imajo nas za veleizdajalce, za vohune itd. Dva znana veleuma sta se pogovarjala o Jugoslovanih in sta nas Slovence imenovala tako-le: »Slovenci so največji hujskači, ki hrepenijo, da bi se vsi Jugoslovani združili pod eno vladno.« Saj se poznamo!

Celje. Celjskim nemščurjem ni nič kaj po volji, da se je začela tudi mladina zavedati in da odločno govori in zahteva vse v svojem materinem jeziku. Ker pa nam ne morejo na noben način prepovedati, da bi se ne pozdravljali s klicem »Na zdar« itd., so podkupili razne špiceljine, da nam začno vpiti in nam groze s kaznijo itd. Tako nas hočejo zatreti; a mi jim kilčemo: Le dajte nas, videli bomo, kedo bo napredoval, ali mi mladina, ali vi podkupljeni, špicelnji? Rečem samo še to, na naši zemlji se ne pustimo izživati, ne zatirati, ampak mi hočemo samo pravice, ki nam pripadajo po zakonu!

Dnevni pregled.

† **Dr. Drmota.** V nedeljo je umrl v Gorici dr. Anton Drmota. Otvoril si je pred nekaj leti samostojno odvetniško pisarno. Bolezen je že daleč časa razjedala njegovo zdravje. Iskal je rešitve v južnih krajih — toda zadnje čase se je obrnil na slabše. — Dr. Drmota je bil doma iz Železnikov. Bil je iz bogate hiše, toda ker je bil vedno naprednega mišljenja, ni dobil od doma podpore — posebno ne, ko je odšel v Prago, namesto v leuemat. Zato je prehodil v svoji mladosti ono pot, ki jo mora prehoditi slovenski dijak, kateremu niso mogli starši dati drugega na pot v življenje, nego dober talent. Po ljubljanski šoli je odšel dr. Drmota v Prago. Bil je med prvimi slov. dijaki, ki so v 90. letih odšli na češke visoke šole v Prago. V Pragi je takrat že narasel odpor proti mladočehom; realisti so vedli pod vodstvom prof. Masaryka boj za češko vprašanje. Dr. Drmota je bil izredno resne narave, človek kritičnega duha, mož svojih nazorov. Zato je šel svoja pota in se je le malo družil z drugim slovenskim dijaštvom. Za narodnjaštvo, fraze in zunanji pomp mu ni bilo. Dočim so drugi le od daleč gledali vsakdanjo politiko, je on začel politiko študirati. V tem je postal Masarykov učenec. Zvestega tovariša je dobil v osebi dr. Lončarja. Skušala sta marširati, kar sta videla, prenesti na naša domača tla. Da, Drmota je prevedel Macharjevo »Magdaleno« (prevod je izhajal v »Slovenki« in je izšel potem v posebni knjigi), dr. Lončar pa je v knjižici »Kaj hočemo?« pokazal mladini nove smeri. Med dijaštvom se je v tej dobi začela narodno-radikalna struja. Dr. Drmota pa je med tem prešel v soc. demokracijo, postal je urednik in izdajatelj »Naših Zapiskov«. Pisal je politični pregled, v katerem je kritično obdeloval naše domače politične razmere. Pisal je tudi v češke liste; svoj čas v »Slov. Přehled«, zadnji čas v »Přehled«. Ko se je vrnil v domovino, je bil več let koncipient pri dr. Tavčarju — pozneje je odšel v Gorico. Naša soc. demokracija je zgubila z njim enega najbolj zmognih mož. Ako bi mu bilo dopuščalo zdravje, bi bil brez dvoma dodal Slo-

vencem še mnogo svojih misli, ki so bile vedno izraz vestnega premisleka in globokega prepričanja. Bilo mu je šele 38 let. Bodi mu blag spomin!

Senzacionalno zakulisje srbsko-bolgarske vojne. Marjanovičev »Narodno Jedinstvo« (Zagreb) prinaša ob priliki Berchtoldovega ekspezoja pod naslovom: »Ono, česar Berchtold ni povedal« naravnost senzacionalne vesti iz leta 1912 in 1913. Kot malokomu, je znano Marjanoviču zakulisje prve balkanske krize kot tudi srbsko-bolgarske vojne na Bregalnici. Na Dunaju so že pred prvo balkansko vojno vedeli, da obstoja balkanska zveza. Saj so Bolgari sami priznali, da je to reč Dunaju kralj Ferdinand v poletju 1912 še gorko prinesel. Ob tej priliki je bil na Ogrskem skovan tudi poseben načrt: kralj Ferdinand se je dolgo branil zvezi in vojni, toda naposled se je moral vdati javnemu mnenju. Svoj račun je napravil (z Dunajem) tako-le: brez zveze se ne more Turčijo zlomiti, toda treba je, da bo iz tega izšla ojačena samo Bolgarska, oslajljena pa Srbija in da Ferdo postane vladar cele Macedonije, Tracije in Carigrada. In odtod vsa bolgarska igra. Bolgarija se je zavezala postaviti na vardarskem bojišču 100.000 vojakov. V zadnjem trenutku so jih postavili samo 20.000. Pred kumanovsko bitko se odpošlje tudi ta vojska na jug, proti Solunu, da prehitijo Grke. Srbi ostanejo sami in bijejo Turke. Bolgarija zahteva dve njihove divizije za Drinopolje. Srbi pošljejo tja 48.000 vojakov in težke tope (transport so plačali sami Srbi). Toda Srbi niso poraženi, kakor so na Dunaju in v Ferdinandovi okolici upali. Zato je bilo treba iti po drugem potu. Cilj Ferdinandove in Berchtoldove politike je bil, da bi Bolgarija mejila z Albanijo; da bi bila Albanija velika in da se položaj Srbije napravi neizdržljiv. Toda kljub temu, da Bolgarija Srbije — hote in premišljeno — v albanskem vprašanju ni hotela podpirati in da se je Danev celo družil z Albanci, vendar ni Albanija postala tako velika, kot je Dunaj hotel. Na vsak način je bila od strani Dunaja in Bolgarije cela zarota proti Srbiji. Tu je vzel za devoj v roke Rusija, ki je hotela razsoditi med Bolgarijo in Srbijo. Ferdo je videl, da bi Rusija ne priznala Bolgariji meje z Albanijo in da Srbija pride v stik z Grško. O Bitolju ni bilo govora, niti o kakšnem drugem kosu dežele, tudi ne o narodnem vprašanju, šlo se je le za imperalistično politiko, ki je grozila Srbiji zažutiti. No in tako je prišlo do nočnega napada od strani Bolgarov na Srbe. Pred napadom so se pa vršile prav zanimive stvari med Avstrijo in Bolgarijo. V Zagrebu je prišlo do sestanka odločilnih bolgarskih in dunajskih državnikov. V Zemunu sta se sešla Bolgar Tošev in avstro-ogrski poslanik Ugron. Izdelal se je tu natančen načrt in sporazum. Ugron je zagotavljal svojo vladu in Bolgare, da Srbija nima hrane, niti municije in da proti revoluciji proti dinastiji, Bolgari so tako verjeli, da bodo v treh dneh zlomili srbsko moč. Dunajska diplomacija je računala, da potom Bolgarov doseže ono, česar ni mogla in ni smela sama storiti. In po vojni je bila monarhija diplomatsko podpisala Bolgarijo. No in prišlo je drugače. Bolgari so jo dobili ob Bregalnici na veliko žalost Dunaja. Tako je izgledalo za kulisami pred srbsko-bolgarsko vojno, katero so Bolgari začeli, zanašajoč se na Ugronove informacije in na Berchtoldove obljube.

Rusija je zadovoljna z avstro-ogrskimi zatiranjem. Tudi v Petrogradu so prečetravali avstro-ogrsko rdečo knjigo in Berchtoldove ekspezoze v delegacijah. No in v Rusiji so zelo veseli, da se je v delegacijah zatirjevalo, da vladajo med obema državama prijateljske razmere.

Cesarsko namestništvo v Pragi je prepovedalo ustanovitev visokoskolskega društva »Jugoslavija« v Pragi. Slovenci, Srbi in Hrvti v Pragi se čutijo deli enega naroda jugoslovanskega — cesarsko namestništvo jim je to prepovedalo.

Klerikalci začno s kolportažo. Sobotni »Slovenec« poroča, da se v kratkem prične s kolportažo perijodične klerikalne tiskovine »Resnica«. In sicer se bo kolportaža tega lista vršila na cerkvenih vratih. List se bo dajal »zastonj«, le pri razdeljevanju se prosi za podelitev miloščine za tiskarske in pošne stroške. Z drugimi besedami, list se bo tudi prodajal. Klerikalci pa dobro vedo, da je kolportaža prepovedana, da je vsakdo kaznovan, kdor na ta način list, perijodično tiskovino, razdeljuje. Da bi se pa več zaslepljenec ujelo, ki bi razdeljevali, pa farbajo, da se list razdeljuje po škofovem ukazu in da se zato ni bati nadlegovanja (!) od strani oblasti. Ta je va lepa! (Tiskovni zakon v § 23

prepoveduje kolportažo in prodajanje ter razdajanje listov, na kraljih, ki niso zato namenjeni. Cerkev ni namenjena za prodajo in razdajanje listov in zato se tam tudi klerikalni listi ne smejo deliti. Kdor bi to storil, zagreši prestop, ki se kaznuje s 10 do 400 K. In na kakšno stališče se ti postavijo klerikalci: Škof je ukazal. Kaj pa je škof in njegov ukaz proti zakonu? Kar zakon prepoveduje, tega tudi škof, pa če je makar voditelj slovenskih klerikalcev, ne more spremeniti. In zakon razdeljevanje listov na ta način prepoveduje in kaznuje. Od kedar pa imajo škofovi ukazi derogativno moč proti zakonom? Zato opozarjamo okrajna glavarstva, kaj klerikalci namravajo. Naše somišljenike pa pozivamo, da vsak takšen slučaj naznanijo okrajnemu glavarstvu, kakor so klerikalci naznanjali tudi razpečevalce »vodiških čudežev«. Če pa klerikalci smejo razdeljevati list pred cerkvijo, tedaj bomo mi začeli tam razdeljevati vsako nedeljo »Dan«. Od kedar pa imajo klerikalci pred zakonom druge pravice kakor mi? Pred zakonom smo vsi enaki! Oblastnike naj store primerne korake, sicer bomo siljeni misliti, da se pravica farovškum pristašem drugače meri kot naprednjakom.

Dopisovanje slovenske mladine med seboj. Slovenska mladina se giblje in išče novih potij za svojo zvezo. Jugoslovanska mladina je tako združena, da se čuti popolnoma kot mladina enega naroda. Sedanje združanje je uspeh prejšnjih poskusov. Treba je iti naprej. V Petrogradu je izšla knjiga pod naslovom »Zbornik naslovov slovenske mladine«. V tem zborniku so naslovi slovenske mladine, ki si med seboj hoče dopisovati. Od 168 milijonov Slovanov je tu — 266 imen. In sicer 121 Rusov, 31 Bolgarov, 22 Srbov, 77 Čehov, 12 Slovencev, 2 Lužišaka Srba, 1 Hrvat. To število se bo kmalu pomnožilo. Zato priporočamo oni naši mladini, ki si želi dopisovati z drugo slovensko mladino, da se prikladi na redakcijo »Zbornik adresov slavjanskoi mlodeži«, Petrograd, Podolskaja 44. Ko. 6, kjer dobi knjižico naslovov in navodila.

»Nova Riječ«, ki je bila posvečena spominu Zrinjsko-Frankopanskemu je bila na več mestih — konfiscirana.

Kako raste moč jugoslovanstva v Trstu. Primorski Hrvat piše v »Südsl. Rundschau«: Ni še tako dolgo od tega, ko smo smatrali Trst za nekako več ali manj nepotrebno »mrtvo slovensko vprašanje« in mnogi izmed nas, Hrvatov in Srbov, smo smatrali zahtevo ustanovitve italijanske fakultete za opravičeno ali vsaj irrelevantno s stališča naših nacionalnih interesov. Dandanašnji ni nobenega politično mislečega Jugoslovana, ki bi se zastopal tako mnenje. Ako bi pa vseeno še kdo to storil, bi ga naše javno mnenje takoj in najenergičnejše zavrnilo. Ta sprememba je posledica zdrave, mlade in posebno agresivne enotne ideje, ki voliva na vse naše narodno življenje, odkar je Kosovo maščevano. Priznavam, da se spominjam ob tej priliki velikanskega nacionalnega bojnega poguma Slovencev v Primorju z odkrito hvaležnostjo. Slovenci so nam s svojo neuklonljivo energijo in svojo izvrstno nacionalno organizacijo omogočili, da smo pritegnili v krog svojih izpolniteljev ambicij tudi — jugoslovanski Trst.

Nesreča. V tovarni v Gradcu v litijanskem okraju se je te dni ponesrečil 24letni delavec Franc Žuk. Zadoobil je težke poškodbe na obeh nogah. Zastrupljenje s kisovim esencem. Dne 28. p. m. je dobil dveipolletni posestnikov sin Leopold Anžur iz Roj, občina Velika Loka, steklenico, v kateri je bil kisov esenc. Otroek je izpil esenc in je drugi dan v grozljivih bolečinah umrl na zastrupljenju. Otrokov oče se bo moral zaradi slabega nadzorstva zagovarjati pred sodiščem.

Gad ga je pičil. Pretekli četrtek sta šla dva dečka iz Vrhopolja nabirat v gozd šmarnice. Dvanajstletnega Janeza Goloba je pri tem pičil gad. Upanje je, da deček ozdravi.

Plazovi v lovske revirju nemškega kronprinca. V lovske revirju nemškega kronprinca so napravili te dni plazovi veliko škodo. Več kot dvajset srn in koz je postalo žrtev plazov.

Ponesrečeni napadi na vojaško smodnišnico. V noči na 1. t. m. so se približali vojaški smodnišnici v Rudolfovem na Češkem štirje moške. Straža jih je še pravočasno opazila in je sprožila nanje več strelcev. Sumljivi možakarji so pobegnili in jih niso mogli prijeti. Za njimi so poslali policijske pse.

Preprič s smrtnim koncem. V Ellwangnu na Vrttembergem se je začel pripraviti 20letni učitelj Kirch-

maier s svojim predstojnikom, nadučiteljem Kinzlerjem, zaradi neke šolske zadeve. Med prepričom je učitelj večkrat ustrelil na nadučitelja, šel je za njim v njegovo stanovanje in ga je sunil šestnajstkrat v život ter ga s tem umoril. Nato se je učitelj sam javil orožništvu.

Gimnazijski profesor — svinjarij. Petrograjska policija je pri neki hišni preiskavi v stanovanju gimnazijskega profesorja Meščerkonije dognala, da je profesor spolno zlorabljal mladoletne deklice. Zločinca je pobeignil v inozemstvo.

Prijeti ponarejalci denarja. Policija v Bitolju je prišla na sled veliki družbi ponarejevalcev denarja in je aretirala več oseb izmed omenjene družbe.

Aretirani morilci. V Szakovi na ruskem Poljskem je policija aretirala dva člana tatinske tolpe, ki je izvršila v zadnjem času štiri umore.

Velika nesreča — štirje mrtvi. V nekem potoku v Kraljevem Gradcu se je prevrnil dne 2. t. m. čoln, v katerem so se vozile štiri osebe. Vsi štirje so utonili in jih niso mogli več rešiti.

Dvoboj med soldatom in študentom. Dne 27. t. m. je bil v infanterijskih kadetnih šoli v Inomostu dvoboj med nekim poročnikom 59. pešpolka in med nekim študentom. Castnik je bil poražen in vsekani v lice. Vzrok dvoboja je ta, da sta se soldat in študent nekaj sporekla.

Špijonaža. Veliko zanimanje je vzbudila te dni v Straßburgu aretacija zakupnika Hurlina. Po mestu so se razširile vesti, da gre tu za veliko vohunsko afero. Kakor govorijo, gre v tem slučaju za nabavljanje več ljudi za tujo legijo.

Panamski prekop. V Panamskem prekopu pri Churachao se je podrla zemlja, ki je zasula dela poslednjih mesecev. Veščaki pravijo, da ne bo to Panamskemu prekopu prav nič škodovalo.

Eksplozija ruskega parnika. Ruski parnik »Kometa«, ki je imel v svojih prostorih veliko sodov bečcina, je te dni pri Sidi Feruchu zletel v zrak vsled eksplozije, ki je na njem nastala. Izmed trideset pasažirjev, ki so se nahajali na krovu ladje, so jih rešili le petnajst. Drugi so najbrže utonili, ker ni bilo o njih nikakega sledu.

Pomorski roparji napadli angleški parnik. Angleški parnik »Taion«, ki je bil namenjen v zapadno riviero, so napadli pri Kian-North-Macao morski roparji in ga zažgali. 150 potnikov, ki se je nahajalo na ladji, je sprejela neka ladja, ki se je kmalu nato peljala mimo. 180 oseb pogrešajo.

Ljubljana.

— **Na naslov tistih, ki se jih tiče.** Prejeli smo: **Ljubljana zaspala.** Z ozirom na Vašo tozadevno notico v včerajšnji številki pripominjamo, da velja to pač le za gospodo, kajti delavstvo je storilo svojo dolžnost. Shod v Mestnem domu je bil zelo obilno obiskan, da je bila obširna dvorana malone polna. **Bili pa so sami delavci, gospodo si pa lahko seštel na prstih ene roke.** — Veselica v Tivoli je bila zelo dobro obiskana in je bila zabava zelo živahna. Na veselici so bili delavski sloji, gospodo si zamenjati. Slovensko narodno delavstvo pač zasluži več simpatij in podpore od strani inteligence. V svojem izbornem govoru je dr. Ravnihar apeliral na shodu v Mest. domu na zborovalce-delavce, naj v svojih organizacijah ne izključujejo duševnih delavcev. Nikdo jih ni izključeval, jih ne izključuje in jih ne bo, kajti dela je obilo, moči pa malo, in je vsakdo dobrodošel, ki hoče delati za dobro delavsko stvar. V vsej Ljubljani pa ni niti toliko gospodov, kolikor je prstov na eni roki, ki bi resno in vztrajno sodelovali. Bilo bi pač želeli, da se inteligenca — zlasti mladina — bolje zavzamajo za organizacijo slovenskega narodnega delavstva. V ljudstvu, v delavstvu je bodočnost našega naroda in tu se treba zastaviti naše moči, da bo ta stan raste in napredoval. Slovensko delavstvo se mora probuditi in organizirati, da ga ne izpodrinejo tuji. In tu je nujno potrebno sodelovanje duševnih delavcev. Slovensko delavstvo prosi in poziva duševne delavce inteligente sodelovanja. Ker drugod duševni delavci sodelujejo v organizacijah manualnega delavstva se to probuja in dosega uspehe, o kakršnih se nam v Ljubljani niti ne sanja. Poglejmo na Češko in pa v Trst. Ljubljana bo tako dolgo zaspala, dokler bo gospoda za se in ljudstvo za se, a ljudstvo je za tistega, kdor je za njega, kdor dela zanj in z njim. Na delo tedaj za pravi ljudski blagor. Boli kakor politično delo je za naš narod važno podrobno organizatorično in izobraževalno delo. Ne hlastajte le po političnih uspehih, ker ne bo uspelo, če ni podlage —

temeljitega nepolitičnega delovanja. Res, da je dosti bolj nobel in tudi bolj komodno, razviti nekoliko delovanja na shodih pred volitvami, kakor pa teden za tednom, mesec za mesecem izvrševati podrobno organizatorično in izobraževalno delo med ljudstvom med delavstvom, kajti tu ni velikih »uspehov« itd. kar temu ali onemu laska, pač pa so neprijetnosti in sitnosti, za katere je treba mnogo vztrajnosti in samozatajevanja.

»Narodno socialna zveza« se sicer počasi razvija, a razvija se sama iz sebe, ter se je toliko okrepila, da je dovršen trden temelj, na katerem se da zgraditi lepa velika narodna zgradba. V to pa je treba delavcem, pravih, resnih, vztrajnih sodelovnikov. Pripravljena so tla za podružnice: v Ljubljani kar za tri podružnice, potem v Šiški, Mostah, na Viču, Jesenicah, Kočevju, Trbovljah in Mariboru itd. In če ta organizacija lepo uspe, je v narodnem oziru velikanskega pomena. Kaj bi bil danes slovenski Trst brez Nar. Del. organizacije? Kar je N. D. O. za Primorje, mora postati »Narodna Soc. Zveza« za Kranjsko, Stajersko in Koroško. Rešimo delavstvo potujevanja, rešimo slovenskemu delavstvu delo, zaslužek, kruh na slovenski zemlji, da ga ne izpodrine tujec in rešili bomo slovenski narod. »Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi...« je pel S. Gregorčič in pa tudi: »Ne le kar velema mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan!«

— **Slabo opravičenje.** »Slovenec« opravičuje one svoje pristaše, ki hočejo, da bi se ponemčile ljubljanske ljudske šole, tudi s tem, da rabi človek nemščino v vsaki drž. službi od sekijskega načelnika do vratarja. To je, žalibog, res in zato, je dolžnost klerikalnih postancev, da priborijo slovenskemu jeziku na slovenski zemlji vso veljavo! Ta argument, porablja ravno Nemci na Koroškem in sploh povsod, češ. Slovenci morajo znati nemško, ako hočejo priti do »boljšega« kruha, ergo ne rabijo slovenskih šol, temveč nemške. Sicer pa znanje nemščine v današnjih razmerah ne zadostuje, da Slovenec dobi boljšo državno službo temveč se zahteva od njega naravnost, da se ponemči. Ali misli »Slovenec«, da ni bilo nobenega množnega Slovence, ki bi izborno znal nemško, za mesto predsednika deželnega sodišča v Ljubljani? In vendar je zasedel to mesto na Slovenskem, Nemec! Nikar se ne varajmo: vlada in Nemci ne zahtevajo od nas samo znanje nemščine (krivica je že to), temveč hočejo, da se naravnost ponemčimo. To je vendar jasno, saj vidimo to vsak dan in pri vsaki možnosti priklji. Nemške šole nam na vsiljujejo Nemci in vlada zato, ker je po čisto, da se ne more ponemčiti človek, ki ne zna prav dobro nemško. Ponemčenje ljubljanskih ljudskih šol torej ne pomeni nič drugega kot onemogočenje in pospeševanje ponemčevanja Slovencev. Zato zahtevajo nemške šole Nemci in oni, nemškutarji med nami, ki bi jih morali mi ravnotako pobijati kot Nemce same. »Slovenec« jim pa daje potuho, mesto da bi klerikalni poslanci nastopili proti nastavljanju nemškega uradništva na Slovenskem. To je ravno žalostno.

— **Proti nemškutarji** nastopamo brezobzirno in ne gledamo na to, kje se ono pojavlja. »Slovenec« pravi, da je tudi med naprednjaki nemškutarjev, ki bi hoteli ineti nemške šole. Verujemo to, ker nam je dobro znano, da je v vseh vrstah naše družbe še veliko več kot preveč nemškutarjev. Ampak razlika je ta, da tej nemškutarji noben napreden list ne daje potuhe, nasprotno, napredna javnost nemškutarstvo odločno pobija in tudi zasebno stori vsak dober naprednjak v tem oziru svojo dolžnost. Drugače je pri klerikalcih: tam vganjajo nemškutarji celo ljudje, ki jim je stranka poverila čast občinskih svetnikov ljubljanskih (Jeglič, Šerjak) in glasiloskranke, »Slovenec« te ljudi opravičuje! V tem je ona velika razlika med naprednjaki in klerikalci, to je ona velika sramota za klerikalno stranko, ki daje s tem orožje Nemcem, proti našim šolskim zahtevam na Koroškem in Stajerskem. Graški listi kar norijo od veselja in vsakega Slovence mora biti sram, da čita v »Suftenblatu«, da se potegujemo Slovenci za slovenske šole na Koroškem, na Kranjskem, kjer sami odločujemo o tem, jih hočemo pa utrkvizirati, t. j. ponemčiti!

— **Nemški Zagreb.** pod tem naslovom prinaša »Hrv. Pokret« uvodni članek, v katerem govori o nemškutarjenju v Zagrebu. Članek odgovarja popolnoma resnici. V Zagrebu se res govori nemško in tudi nemška trgovina je zasedla vso Illico. Isto velja tudi za Ljubljano, kjer se vedno več nemško govori.

— **Zelena jama.** Šele pretekli teden se je pri nas začel graditi vodovod. Govorilo se je celo, da Zelena jama ne dobi vodovoda, ker bo postala kmalu del Ljubljane. Oražem

si je to sicer zelo prizadeval, ali bilo je zaman njegovo prizadevanje. Cevi po glavnih ulicah in cestah bodo kmalu položene. Po notranjih prostorih v hišah se je že začelo delati; to delo izvršuje večinoma naš domaći vodovodni inštalater g. Babnik. Večina naprednih posetnikov je oddala delo Babnikovi trdki. Vsi luže se nam pa tudi neka nemška trdka toda njej se ne nekateri oddali svoje delo. Z delom g. Babnika smo vsi zelo zadovoljni.

— Čuki na deželi. Pri nedeljskem izletu šentpeterske čuklade na Šmarno goro se je zopet izkazala čukarska olik. Ko so prišli v St. Vidu v gostilno, so pozabili na vse svete stveri in so peli svoje romarske pesmi, kakor n. pr. Pred špitalskom banda svira... in druge precej nelepe, n. pr. o oni hčerki v kuči. Ako je v čukih kaj Slovencev, naj to pokažejo drugače — ne na tak način.

— III. slovenski vsesokolski zlet v Ljubljani 1. 1914. Seja finančnega odbora vrši se danes v torek ob 6. zvečer v zvezni sobi v Narodnem domu. Radi nujnosti dnevnega reda, udeležite se bratje polnoštevilo in točno.

— Pod Tivoli že delajo dragonci priprave za neko konjsko dirko. Naša mladina je morala oditi s travnika. Tudi športno društvo »Ilirija« je izgubila svoj prostor, da bodo imeli dragonci dovolj prostora. Ilirija se je naselila na dirkališču, kjer si bo z velikimi stroški morala pripraviti nov prostor za tekme.

— K. notici: Podražanje »Globina« v našem listu z dne 3. t. m. popravljamo, da ista bistveno ne odgovarja dejstvu. Tovarna na Viču izdeluje vsakovrstno kremo, ki jo prodaja samo trgovcem en gross vedno po stalnih en gross cenah. Pod znamko »Globin« viska tovarna sploh ne izdeluje nobene kreme in tudi pod drugo znamko ne v kvantitetah, ki bi odgovarjale v naši notici navedenim cenam. Zadevna naša notica je bila torej pomotna.

— Splašeni konji napravili za tisoč kron škodo! Včeraj okoli 3. popoldne je vozil hlapec stavbenika Scagnettija z dvema konjema voz, naložen z drvni. Pri sv. Jakobu sta se konja splašila in začela dirjati skozi Stari trg proti magistratu. Hlapec se je ustrašil in skočil z voza. Tudi dva so popadala z voza, ker konja sta dirjala kot zbesnela. Ljudje so se prestrašeno umikali in bežali na vse strani, konja sta pa dirjala dalje, pred magistratom sta se obrnila malo na levo in butnila z vso silo — v izložbo »Ljubljanske Kreditne banke«. Posledice so bile velike: okna iz debelega stekla razbita, poškodovan tudi les, konja pa vsa krvava, eden je zadobil deset ran, od katerih je ena (na kolenu) prav nevarna, med tem, ko je zadobil drugi konj samo eno rano na glavi. Konja so odpeljali v bolnico za živino. Na tleh so bile luže krvi in ljudje sta se kar trlo pred banko. Škoda je pri banki okoli tisoč kron, ki je pa pokrita z zavarovalnico pri »Slaviji«. Seveda so se uradniške banke, ki so mirno opravljali svoje delo, in pri tem tako nepričakovano iznenadeni, silno prestrašili; eden je rekel našemu poročevalcu, da so mislili, da je počila bomba in da so vsi prebledeli. No, ko so videli, da ni nič hujšega kot par razbitih šip, so se kmalu pomirili, ampak zunaj so se še dofo zbirali radovedneži in se živahno pogovarjali o nesreči. Seveda je prišel tudi g. Scagnetti, pa ta ne iz radovednosti, temveč zato, ker ga je zanimala usoda njegovih konj, voza, drv in hlapca.

— Samomorni vojak v šentpeterski vojašnici. Včeraj popoldne ob pol dveh se je ustrelil v šentpeterski vojašnici naravnost v srce neki nadomestni rezervist 17. polpiska, ki je prišel te dni na vaje. Bil je na mestu mrtve.

— Kolo je ukradel. Dne 29. p. m. popoldne si je izposodil 24letni Franc Polanc iz Trčiča od nekega vojaškega trobentača kolo pod pretezo, da se mora peljati na glavni kolodvor in da kolo v najkrajšem času vrne. Polanc pa kolesa ni vrnil in je neznano kam pobegnil.

— Mlad žepni tat. Neki komaj štirinajstletni vrtnarski vajenec iz Florijanske ulice je dne 30. p. m. ukradel svojemu tovarišu, ko je ta spal, iz hlačnega žepa denarnico, s šestimi kronami.

— Podružnica N. S. Z. za Šiško se kmalu ustanovi. V soboto 2. t. m. je bil zvečer v čitalniški dvorani v Šiški mnogoštevilno obiskan zaupni sestanek, na katerem se je razpravljalo o nalogah in ciljih »Narodne Socialne Zveze« in o ustanovitvi njene podružnice za Šiško. Izvolil se je pripravljalni odbor ter je pristopilo že 21 članov. Slovenski delavci, združite se v N. S. Z., ki bo najbolj uspešno branila vaše koristi ter vam nudila v slučajih brezposelnosti, boleznih in drugih neizogledno pomoč, v sporih izvirajočih iz

razmerja dela pa brezplačno pravovarstvo. Priglasje za šišensko podružnico Narodne Socialne Zveze sprejema tovariš Ivan Tavčar, obč. tajnik v Spodnji Šiški.

— Kadilnikova kočja na Golici se odpre dne 10. maja in je že preskrbljena z vsem potrebnim proviantom. V pomladnem času, ko je na Golici najbujnejša flora, naj pohite vsi turisti in turistke h Kadilnikovi koči.

— »Srčne komedije«. Ta krasna komedija predvajala se bo danes v kinematografu Ideal poleg več drugih prvovrstnih slik, med katerimi je tudi velikanimivi »Pathe žurnal« in komična učinkovitost »Maks operater kurjih očes«.

— Grand Elektro Bioskop predvaja danes zadnji dan mojstrsko delo Gerharta Hauptmanna »Atlantide«. — Kdor jo še ni videl, naj ne zamudi danes prilike. Jutri v sredo krasna italijanska drama v dveh dejanjih in predigro »Priznanje«.

Trst.

Zupan, Pitacco in Gasser za »žrtve«. Dobri in usmiljeni so Italijani; ob vsaki priložnosti pokažejo svoja človekoljubna srca. Tudi zadnje dni so se pokazali v tej luči; obiskali so italijanske ranjence in »Piccolo« se jim za to požitvovnost toplo zahvaljuje. Pravi, da so se prav živo zanimali za ranjence in izražali njihovim rodbinam globoko sožalje. Hina! Sožalje izražajo potem, ko dobro vedo, kdo je bil pripravljen za napad in kdo se je samo branil! So pač izurjeni zaviljci, ki so jih prav krvavo potrebnim petindvajset na primerno plat. Mesto da bi izjavljali počitki, naj se obnašajo mirno, jim dajejo potuho. Potem ni nič čudnega, da jočejo po manifestacijah: feriti, feriti... Ne vprašajo pa, kaj dela njihova drhal z nami. »Piccolo« bi rad videl, da je bila petkova manifestacija poslednji dokaz slovenskega Trsta in pravi: mislimo, da je bilo zadnje. Mi jim svetujemo, naj si vzamejo te besede prav tesno k srcu in se iz takih dogodkov nekaj nauče, kajti tudi di San Giuliano ne more priti v Opatijo vsak mesec, da bi prošil in govoril za svoje »patriote«.

Italijanski pomp ali brzojavni protest. Italijanska poslanca Pitacco in Gasser sta v petek zvečer poslala ministrskemu predsedniku, grofu Stürgku brzojavni protest, v katerem sta popisala »slovensko podivjanost«. Poslanca sta pač dovolj naivna, če ne vesta, da imajo na Dunaju za tako brzojavko poseben koš. Dma! res pretežira Italijane, tako daleč pa vseeno še ni prišel, da bi kar od kraja verjel poslancem, ki se hočejo proslaviti z nasveti o uporabi § 14.

Tudi policija! Gasser in Pitacco, dva neizprosna moža, dva poslanca, dva stebra tržaškega italijanstva sta se napotila v soboto zjutraj na policijo. Pa ne zato, da bi se zalivala redarjem, ki so k italijanski sreči zabranili slovenski pohod proti Chiuzzi, temveč da sta protestirala proti zadržanju nekaterih redarjev, ki so vršili v petek te svoje dolžnosti. Kajpada, Italijanom ni povsodi, da se policija drži svojih predpisov, oni bi hoteli, da bi šli vsi policaji skupno z Italijani na poboj. Ker pa se to ne bo zgodilo nikoli, hodijo dvigati proteste. Naivno! Pa še pravijo, da vodijo politiko! Da je italijanska, se ji pozna tudi v tem slučaju!

Odmevi. Kakor smo pričakovali, se je tudi zgodilo: od prvega majnika so pretekli že štirje dnevi, italijanski listi pa še vedno bobnajo o slovenskih »provokacijah«. Za nič jim noče iz glave, da niso mogli prvega majnika pobiti vsaj 50.000 Slovencev, tako, da jim ne bi našli ljudje grozila eksistence in s tem dali Trstu tako slovensko lice, kakršno je v resnici. Italijani vidijo največjo provokacijo v tem, da so Slovenci se podali z obhodom po mestu in nosili v svoji sredi dve zastavi (ne zastavici). »Piccolo« bi najraje videl, da bi bil Trst tako brezdelno mesto kakor je Ljubljana, kjer bodo imeli nemškutarji kmalu več pravic kakor Slovenci. Pa to le mimogrede. — Sporočila pravijo, da se je zdravstveno stanje izboljšalo Morterre in Miazia zelo poboljšalo. V nedeljo se je zbralo nekaj italijanskih mladčev, ki so se napotili čestitati Miazia, da je tako srečno odnesel življenje. Obsebi se razume, da ni manjka besed o slovenskem barbarizmu. Miazia so transportirali na dom, kjer bo še nekaj časa premišljeval posledice slov. »provokacij«, Morterra pa je v bolnišnici in sanja o slovenskem strahu, katerega najbrže ne pojde iz zavesti nikoli več. — Priče. Prebivalci hiš v obližju stopnišča Montuza so sestavili nekakšno ovdoblo, ki naj bi dokazala Miazijevo nedolžnost ter slovensko

»divjaštvo«. Vsi popisanci bi se radi oprali in malce polaskali »Piccolo«, ki je ovdoblo prinesel v celoti — na drugih instancah pa najbrže ne bo posebne sreče in bodo poskrbeli, da pride ovdoba med zavrženi papir.

Dunajsko italijanstvo se napihuje. Nekaj dunajških študentov, ki pričakujejo z boljšimi časi svoje fakulteto v Trstu, se je o priliki majniške proslave napihnilo ter brzojavno pozdravilo nova bojevnikarja za falotsko napadanje, Morterre in Miazia. Resnično uboga je domovina, ki ima take občudovalce italijanske predrznosti in preračunjenega barbarizma!

Koprska mularija se zgraža nad zadnjimi dogodki v Trstu. Melezoboli pobalini bi lahko raje stražili zapore, kajti na njihove proteste se ne more ozirati niti umazan mornar, ki prevaža čebulo in poje pri tem pesem o Viktorju Emanuelu.

Zblaznela je. Josipina P., iz Ban je hodila že več dni po svoji hiši gorindol in zdela se ji je, da jo neprenehoma zasledujejo čudne sence. Bliznjim ljudem je pripovedovala, da jo »strahovi« silno vznemirjajo in da se jih ne more iznebiti nikjer. Ker je bila mirna, si ni nihče domišljeval, da je tako hitro zblaznela, in nikomur ni prišlo na misel, da bi se o njenem stanju informiral pri kakšnem zdravniku. Predvčerajšnjem zjutraj pa je nenadoma začela jokati, se bati s pestmi ob glavo in kričala, da so uročili njeno hišo čarovniki. Tudi je pripovedovala, da jo zasledujejo zli duhovi. Vrgla se je na tla in se valila po sobi ter prosila, naj gredo gasiti hišo. Domači so hišo ogledali in niso našli ognja nikjer. To so ji tudi povedali, toda žena (bilo ji je že 52 let) si ni dala dopovedati ničesar. Vse prigovarjanje je bilo zaman. Ko so videli, da njena blaznost narašča, so slednjič odredili, da pokličejo Trevesa. Ponjo je prišel v avtomobilu in so jo odpeljali seboj v opazovalnico za umobolne.

Nedeljske poslovitne predstave ljubljanskega ansambla slov. gledališča so v igralskem oziru uspele prav dobro. Posebno je ugajal »Deseti brate«.

Smrt vsled samomora. Zadnjega aprila je spil Oktavijan Grego, 20leten mladenič iz ulice Rapicio, s samomorilnim namenom precejšnjo dozo octove kisline. Poskusi preprečiti smrt in mu rešiti življenje pa so ostali brezuspešni, in Grego je dan nato umrl.

Vreme. Petek je bil čemerem in je precej pokvaril majniško proslavo. Sobota boljša, na večer je prišlo pihati in razgnalo oblake, ki so se jeli zbirati na nebu. V nedeljo pa je bil krasen dan in izvalil mnogo tržaških izletnikov na deželo, posebno na Kras.

Iskali so zabave, pa bi kmalu našli smrt. V nedeljo zvečer je bilo vsled vetra morje precej nemirno. Nekoliko pred osmo uro zvečer je odplul prevozni parnik »Miramar« proti gradu, da sprejme na krov izletnike, ki so bili namenjeni v Trst. Tu pa je zagledal kapitan Konstantin Calafati v precej veliki daljavi srednjeveliki čoln, ki se je zibal na valovih. V njem je sedelo četrto ljudi, dva gospoda in dve gospodični, dvigalo majhno zastavo in klicalo na pomoč. Kapitan je takoj zasluhl, da so mladi ljudje v nevarnosti za življenje in ukazal obrniti parnik v določeno smer. Ko je priplul »Miramar« bliže, je videl kapitan, da so ljudje vsi premočeni in izmučeni. Parnik se je ustavil in sprejel mlade ljudi na krov, čoln so pa privezali ob zadnji del ladje. Rešenci so pripovedovali, da so se napotili na majhno zabavno vožnjo po morju, pa je nenekrat zapihal veter in jih nesel daleč od brega, ki ga niso vzlic vsemu trudu mogli več doseči. Da jim ni prišel na pomoč »Miramar«, bi bili prav gotovo utonili. Ko jih je »Miramar« pripeljal v pristan, so se kapitanu zahvalili in odšli.

Poskus samomora. V nedeljo zjutraj je izpila neka 26letna ženska v ulici Riziano Vesello s samomorilnim namenom nekoliko lysola. Lekarna Preadini je telefonirala po zdravnika, ki je dekletu izpral želodec. Vzrok poskusa samomora ni znan.

Krvi željan. Ko je stal v nedeljo ponoči pilot Ivan Fabretto na molu, je nepričakovano pridrvel proti njemu nek individui, odprl nož in zakričal: »Najmanj enega bom ubil!« Fabretto se je ubranil nasilnosti in poskušene napada, ter poklical bližnjega carinskega stražnika, ki je krvičelnega človeka odpeljal na inšpektorat. Tam je povedal, da je grozil ljudem le vsled pijanosti. Pridržali so ga v zaporu.

Slaba šala. V nedeljo zjutraj sta popivala v gostilni »Africa« na Barrieri dva mladeniča. Ker jima niso posebno zaupali, je položil eden izmed njiju na mizo ves denar, ki ga

Gostilna. Anton Ivančič Buffet.

TRST. Andemo de Toni, via Nuova 5. TRST.

Tržaškemu občinstvu in v Trst prihajajočim Slovencem jamčim za pristna istrska, vipavska in dalmatinska vina, kakor tudi vedno sveže pivo in izborno mrzlo in gorko kuhinjo.

TRST Odlikovana pariška čevljarna (Calzoleria Parigina). TRST

Velika izbira čevljev za gospode, gospe in otroke. Cene zmerne.

Ulica Carducci št. 15.

FRAN MALIS, diplomirani krojač.

Trst. - Ulica Tor S. Piero 4 - Trst. Podružnica: Nabrežina 99.

Il ste že bili v čevljarnici Antona Javernika, Trst, ulica Farnetto 33 ?? Sprejemajo se tudi popravila.

je nosil pri sebi. Tu mu je pa naenkrat zmanjkalo 20 K. Svojega druga, 24letnega slikarja Buttazzonija je peljal na komisariat, kjer so našli denar pri njem. Buttazzoni taji tatvino in pravi, da se je hotel le pošaliti. Sala ga bo morda spametovala.

V nedeljo so uprizorili Nedbalovo opereto »Poljska kri« v gledališču »Fenice«. Pravijo, da je uspeła povoljno.

Škofova duša in konfetni dež.

Trst, 3. majnika.

V novembru prošlega leta so dobili karabinerji v Sassani ovdobe od različnih oseb, ki so ji sporočile, da obstoja v bližini tega kraja družba čarovnic, ki so pod pretezo iskanka zakladov uganjale različne čarovnije in skubile ljudi za denar. Karabinerji so šli takoj na delo in aretirali edeninideset oseb, med katerimi je bilo dvaindvajset žena in devet mož. Preživljali so se z golufijo, strašili ljudi z mrlič in živeli lepo, brezskrbno življenje ljudskih sleparjev.

Pozdravi duš iz paradiza.

Golufji so prirejali razne predstave s prikaznimi. Za žrtve so si zbrali povečini polu- in nezavedne ljudi, o katerih so vedeli, da verujejo v vraže. Tako so pripravili nekega jetnišnega čuvaja ob lepe denarje, nekega kočijaža so opčarili za tisoč lir. Strašili so ju s povratki svetnikov in mrtvih oseb, ki so jim v življenju nasprotovali. Oba sta se takih prikazni zelo bala in raje izdajala denar za denarjem, dokler jim ni pošel. Tudi neko babico so pripravili ob premoženje na ta način. Žena se je bala hudih duhov in raje prodala vse svoje pohištvo in dragocenosti, samo da je ne bi hodile pozdravljati duše z onega sveta.

Mrličev ogle.

Neka služkinja je plačala za nenavaden ekstrakt, ki so ga pripravili iz »mrličevega olja« celih sto lir. To »mrličevo olje« je imelo ozdraviti nekega bolnika, kateri je že več let trpel na boleznih v nogi. Sleparji so mu natvezli, da živi v njegovih nogi duša nekega grofa. Za čudežno nogo so se začeli zanimati tudi duhovniki in nek mašnik, ki bi spravil škofovo dušo rad iz noge v deželo pokojnikov, je dal za različna zdravila nad 600 lir. Tudi drugi ljudje so plačevali da bi se iz noge izselila škofova duša. Ti rešili poskusi so nevedneže veljali nad 3000 lir in nešteto molitev, duša pa je v nogi še vedno počivala in ni hotela iz nje.

Kupljene nebeske milosti.

Poleg znancev iz paradiza in duše v nogi so si prislepali ti čarovniki denarja še na drug način. Neko nevedno žensko so prepričali, da bo pričelo nekega dne padati kamenje z neba. Rekli so ji, da so ljudje, ki bi se lahko odkupili in tem odkupljenem ne bo kamenje škodovalo prav nič. Ženšče jim je dolgo časa plačevala, ko pa ni bilo več denarja, so dejali, da se ji ni treba bati ničesar, tudi če bi se danes ali jutri nebo odprlo in bi začel oblat deževati mesto vodenih kapljic — konfete. Ženi se je zdela to vendar preneumno in je vest raztrosila naokoli.

Razvoj in konec.

Družba je nekaj časa prav dobro »delala«. Vse ji je šlo po sreči. Toda po naključju je prišla v roke dvema zidarjema, ki pa nista sleparijam nič kaj rada verjela. S pomočjo ostalih prevarancev sta vložila proti sleparski družbi tožbo, in s stvarjo se je pričelo pečati sodišče. Obtoženci so dobili pet pet, tri, dve, dve in pol leti, ter bili obsojeni na povračilo stroškov in prisleparjenega denarja, ki ga bodo v stanu povrniti le

tedaj, če bodo kdaj spet nanovo pričeli gojiti svojo plemenito obrt.

Proces proti grofici Tiepolo.

Dne 29. t. m. se je začela pred porotnim sodiščem o Onegljiji glavna razprava proti grofici Tiepolo-Oggionij, o kateri je »Dan« že poročal. Da osvežimo spomin naših čitateljev, prinašamo v kratkem, kako se je cela stvar vršila od začetka do konca.

Grofica, žena stotnika Ferucija Oggionija je obtožena, da je dne 8. novembra 1913 ustrelila v San Remu častniškega slugo Kvintilija Polimantija. Omenjeni je bil sluga moža lepe grofice Tiepolo. Dočim je grofica v preiskavi trdila, da jo je sluga napadel v njeni spalnici in da ga je ustrelila v silobranu, je državno pravdnistvo na stališču, da je grofica imela ljubavno razmerje z lepim, mladim vojakom. Iz strahu, da se ne bi celo njeno razmerje s fantom odkrilo, je grofica svojega ljubimca ustrelila. Dognalo se je, da je grofica pisala svojemu ljubimcu Polimantiju zaljubljena pisma.

Grofica Tiepolo, 37letna, nenavadno krasna blondinka, je iz slavne, umetniške rodbine. 23letni Polimanti je bil nečak znanega profesorja Murija iz Bolonije, katerega sin Tullij in hči Linda sta bila svoj čas obsojena, ker sta skupno umorila Lindinega soproga, grofa Bonmarinija. Razume se, da je zavladala velika radovednost med občinstvom, ko sta dva orožnika pripeljala v dvorano obtoženo grofico. Grofica ima visoko postavo in je oblečena v črno. Ponosna je, impozantna, graciozna. Gost, črn pajčolan zakriva njene krasne, plave lase. Obraz ima podolgast in bel, njene lepe oči so obrnjene v tla. Grofica je imela v zaporu v San Remu porod, vsled česar je nevarno obolela.

Ko so bile poklicane priče, se je dogodil razburljiv prizor. Polimantijeva mati se je onesvestila, komaj je stopila v porotno dvorano. Sodna zdravnik sta ji priskočila na pomoč in sta jo z velikim trudom spravila k zavesti. Prebrala se je obtožnica. Grofica Tiepolo je med čitanjem zdajpazdaj zalitela. Nato je orisala prizor v svoji spalnici in je ostala pri tem, da je ustrelila slugo svojega moža v silobranu. Polimanti jo je že dolgo zasledoval. V odsotnosti njenega moža je prišel v zgodnji jutranji uri v njeno spalnico, ko je bila ona še v negležeju. Začel ji je odkrivati z divje vročimi besedami svojo ljubezen in se je slednjič vrgel nanjo. Ona se je vsa prestrašena branila in da bi divjaka ustrašila, je zagrabila samokres svojega moža in je svojega ljubimca ustrelila.

Zastopnik familije Polimanti, dr. Rossi, predlaga, naj večšaki preiščejo grofici duševno stanje. Državni pravdnik se je pridružil temu predlogu.

Advokat dr. Rossi vpraša obtoženko, zakaj ni skočila k oknu in klicala na pomoč. Grofica pravi, da in bilo časa za to. Kar se tiče nekega obeska s fotografijo grofice in s pentflo privezanih las, ki so ji našli pri umorjenem fantu, se je grofica Tiepolo izrazila, da se je teh stvari prilastil Polimanti brez njene vednosti.

Pri obravnavi, dne 30. p. m. se je grofica onesvestila. Po njeni izpovedi je bila čisto pod vplivom svojega ljubimca. Državni pravdnik je odločno protestiral proti takemu načinu obrambe. Nato so se prebrala pisma umorjenega sluga. V teh pismih, s strastnimi besedami pisanih, se je zelo pojasnilo ljubimsko razmerje med grofico in njenim ljubimcem. Občinstvo je delalo med čitanjem svoje opazke, tako da ga je moral predsednik senata večkrat poklicati k redu. O izidu obravnave bomo poročali.

Originalni Edison Kinetofon. Samo šest dni. Največja senzacija tega stoletja. Kino-„Ideal“.

Govoreči film od 16. do 21. maja 2 programa po 3 dni.

Telefonska poročila

SEJA KLUBOVIH NAČELNIKOV.

Dunaj, 4. maja. V današnji seji klubovih načelnikov še ni prišlo do rezultatov, ki so jih optimisti pričakovali. Ne bo se prestopilo k takojšnjemu sklicanju državnega zbora in k odstranitvi režima po § 14. Vsi govorniki so govorili proti § 14 in zahtevali sklicanje državnega zbora, toda kljub temu je gotovo, da vlada za sedaj še ne bo sklicala državnega zbora. Vlada parlamenta tako dolgo ne bo sklicala, dokler ne zagotovi njegovo delazmožnost. Grof Stürgkh zahteva, da se obnove češko-nemška pravna pogodba in poudarja, da bo vlada sodelovala.

Govorila je cela vrsta govornikov. Poslanec Seitz je zahteval takojšnje sklicanje državnega zbora. Poslanec Stanek (češki agrarec) je izjavil, da stoji njegova stranka na dosedanjem stališču, to je: zahteva razpis volitev v deželni zbor, odstranitev deželne upravne komisije, imenovanje deželnega maršala Dejal je: Čehi ne zahtevajo nikakih koncesij, temveč le izvajanje zakonov.

Za njim sta govorila dr. Fort in dr. Kramar, ki sta govorila v istem smislu.

Po večurni debati je izjavil doktor Sylvester: Vsi udeleženci želijo vzpostaviti ustavo in sklicanje parlamenta. Sedanji položaj je neznošen. Vse stranke na Češkem se pozivajo, da pričnejo z novimi pravnimi pogajanjimi. Predsednik Sylvester upa, da bodo ta pogajanja imela uspeh. Na koncu sta bila poslanka Stanek in Fort pozvana, storiti vse potrebno, da bo sklican pravi odsek, ki je že pred razpustom deloval.

(Zgornji telegram je rezultat šestminutnega govora na c. kr. avstrijski telefonski progi Dunaj-Ljubljana. Govor je bil gotovo več kot desetkrat prekinjen. Nadaljni govor smo morali zaradi tega opustiti, kar naj nam čitatelji oprostijo, da jim ne postrežemo z obilnejšimi poročili.)

Mali oglasi.

Zlatne rake. vsako množino, se kupi celo sezijo. Ponudbe na »Anončno ekspedicijo« v Ljubljani.

Dobro ohranjeno damsko kolo se prod. Rimska cesta 2. I.

Oddajo se tri skladišča, pripravna za vse, takoj pri glavni cesti. Več se izve v Spodnji Šiški št. 32.

Kupi se dobro ohranjeno damsko kolo. Ponudbe z navedbo cene naj se vpošljejo na »Prvo anončno ekspedicijo« pod šifro: »Kolo 87«.

KORESPONDENCA.

Izobražena gospodična, čedne zunanosti, želj resnega znanja izobraženim gospodom v srednji starosti, kateri ima definitivno železniško ali državno službo ter pravico do penzije. Pisma pod šifro Mara na »Anončno ekspedicijo«, Ljubljana.

Kleparja

dobrega delavca sprejme takoj v trajno delo in dobro plačo Iv. Mesesnela nasl. v Vipavi.

Edina primorska tovarna dvokoles
"Tribuna"
Gorica, Tržaška
ulica št. 26, prej
pivovar. Gorjup.

Velika eksportna zaloga dvokoles, bivalnih in kmetijskih strojev, gramofonov, orkestrionov itd. itd.

F. Batjel

Gorica, Stolna ulica št. 2-4.
Prodaja na obroke. Ceniki franco.

Senzacionalna naravna prika-

kazen 20. stoletja!!!

Opozarjam na to, da ne delam s tem nikomur plačano reklamo, kakor se v stičnih slučajih zgodi, marveč poročam vsakomur popolnoma brezplačno, kako sem svojo dolgoletno, težko

plučno bolezen

naduh in vostoški kašelj popolnoma ozdravila. — To domače sredstvo lahko vsakomur poceni preskrbim. Blagovolite poslati kvoto in znamko za odgovor. — Gospa B. Kolenska, Vrbovice pri Pragi, Češko.

Išče se ženska

ki bi imela koncesijo za trgovino ještin in delikates. Nastop službe dne 1. junija t. l. Ponudbe naj se pošlje na naslov: »Trgovina poste restante v Gorici«.

Odda se z avgustom

stanovanje

obstoječe iz dveh sob, kuhinje in čimnate v Trnovski ulici št. 23.

75.000 ur!

Vsled balkanske vojske sem prisiljen 75.000 komad. imit. srebrnih ur z izvršnim 36 ur tek. anker-remont. kolesjem na kamnih tekočih, ki so bili namenjeni za Turčijo, za smešno ceno prodajati:

1 komad K 3—, 2 komada K 5-70, 5 komadov K 13-80. — 4letno pismono jamstvo. — Brez rizika. — Zamenjava dovoljena ali denar nazaj. — Razpošilja se po povzetju.

Centrala ur SIMON LUSTIG, Neu Sandez št. 361.

Pivovarna v Lescah zastopnike

in

-- potnika --

za Kranjsko, Koroško in Primorsko.

2 motorja

za električni obrat, eden 4, drugi 5 H-P. 300 voltov, eden popolnoma nov, se prodasta za vsako ceno pri A. TRINK, Ljubljana, Linhartova ulica št. 8.

Kavarna „Central“.

KONCERT

od danes naprej vsak večer v Ljubljani znane in priljubljene dunaške elitne damske kapele **R. H. Dietrich.**

Vso noč odprto. Vstop prost.

Modistinja

Minka Horvat, Ljubljana, Stari trg 21.

Priporoča svojo veliko zalogo damskih in otroških klobukov, športnih čepic in vseh potrebščin za modistke. — Popravila se točno in najcenejše izvrše.

„BALKAN“

Trgovska, spedijska in komisijska del. družba

Podružnica: Ljubljana, Dunajska cesta 33 — Telefon št. 100.

(Centrala: TRST)

mednarodna spedijska, spedijske in zavarovalne vrste, prevažanje blaga, skladišča, kleti. Prosta skladišča za redni in izredni prevoz blaga. Najmodernejše opremljeno podjetje za selitve in prevažanje pohištva v mestu in na vse strani z patentiranimi pohištvenimi vozi. Shranjevanje pohištva in blaga v suhih posebnih skladiščih. Omotacije itd. Spedijski urad, generalni zastop in prodaja vozovnih listov: „Dalmatie“ delniške parobrodne družbe v Trstu, brzovozne proge Trst-Benetke in obratno ter Trst-Ancona parobrodne družbe D. Tripovich & Co, Trst-Avstrijskega Lloyd-Cunard-Line za I. in II. razred. Naročila sprejema tudi blagovni oddelek „Jadranske banke“.

Zmerne cene.

Točna postrežba.

Konfekcija

: za moške, ženske in otroke :

v veliki izbiri po zanesljivih in stalnih cenah v podružni trgovini

tvrdke R. MIKLAUC

„Pri Škofu“

Ljubljana — Pred Škofijo št. 3. — Medena ulica.

: Poseben oddelek v prvem nadstropju.

Cenik na zahtevo brezplačno in poštne prosto.

„Učiteljska tiskarna“

v Ljubljani

R. Z. Z. O. Z.

se priporoča v izvršitev vseh tiskarskih del, kakor časopisov, knjig, raznih tiskovin za urade, hranilnice, in posojilnice, jedilnih listov, cenikov, vizitk, okrožnic, mrtvaških listov i. t. d. i. t. d.

:: Litografija ::

Telefon št. 118.

V zalogi ima šolske, županske in različne druge tiskovine, učna izpričevala za obrtne vajence, delavni red. diplome i. t. d. i. t. d. Najokusnejša izvršba in najnižje cene.

:: Stereotipija ::

Cek. račun št. 76.307.

Naznanilo.

Prijazno naznanjam slav. občinstvu, da sem prevzel s 1. majem mestno kopališče in restavracijo „Kolezija“

ter bodem tudi tam izvrševal svojo gostilniško obrt. Cenjenim gostom in obiskovalcem kopališča se bode postreglo z dobrim pristnim vinom, vsaki dan s svežim pivom kakor tudi kavo, čajem, mlekom in drugimi mrzlimi jedili. Kopališče je vsak dan odprto od pol 9. ure zjutraj do 9. ure zvečer in sicer ob delavnikih dopoldne samo za dame.

Cene kopeli so: Kopelj 12 vin., kabina za eno osebo 30 vin., ruho 12 vin., brisačo 8 vin., plavalke 12 vin., peščeno kopelj 12 vin., za dame je na razpolago tudi kopalna obleka.

Polg kopališča je lep senčnat park Hrbarjev gaj.

Za mnogobrojni obisk se najuljudneje priporoča

Tomo Korbar, gostilničar.

VELIKI OKASIJSKI TEDEN!

Za gornja in spodnja krila.

Ogromna zaloga od najenostavnejše do najmodernejše fasone, po čudovito nizkih cenah.

Pariške modele in konfekcijo za dame, deklice, gospode in deške priporoča

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović, Ljubljana, Mestni trg 5-6.

Telefon 132.

Telefon 132.

Najnovejše

kravate

za gospode,

pentlje, samovez-

nice in vse druge

moderne fazone,

ovratniki, zapest-

nice, naramnice,

podveze, noga-

vice, palice, dež-

niki, različni gumbi,

ščetke, milo, parfumi

i. t. d. po skromnih

stalnih cenah

v modni in športni trgovini

P. Magdić,

Ljubljana

nasproti glavne pošte.

